

Книга Даниїла — номер сімдесят три

Розкриття історичних паралелей: обман Єровоама і випробування віри адвентистського руху

Jeff Pippenger

2024-02-06

Північне та південне царства були розсіяні під Божим гнівом протягом двох тисяч п'ятисот двадцяти років на виконання порушеного завіту книги Левіт 25 і 26. Сорок шість років між завершенням першого й останнього вияву гніву символізували зібрання тих двох царств в одне царство духовного сучасного Ізраїлю у 1844 році. Зібрання тих двох народів було представлене двома жезлами, які Єзекіїль з'єднав разом, і двома хворостинами, які зібрала вдова із Сарепти в оповіді про Ілліу. 22 жовтня 1844 року пророча історія північного та південного царств завершилася і тим самим повторила історію початку тих двох царств.

Єровоам запровадив фальшиву систему поклоніння у північному царстві, щоб перешкодити своїм підданам подорожувати до Юди та поклонятися Богові у святині в Єрусалимі.

І сказав Єровоам у серці своєму: Тепер повернеться царство до дому Давидового. Якщо цей народ буде ходити приносити жертви в домі Господньому в Єрусалимі, то серце цього народу знову навернеться до їхнього пана, до Ровоама, царя Юдиного; і вони вб'ють мене та повернуться до Ровоама, царя Юдиного. І порадився цар, і зробив двох золотих тельців, та й сказав до них: Досить вам ходити до Єрусалима; ось боги твої, Ізраїлю, що вивели тебе з землі Єгипетської. І поставив одного в Бетелі, а другого поставив у Дані. І стало це гріхом, бо народ ходив поклонятися перед одним із них, аж до Дана. І зробив він дім для узвиш та настановив священників із найнижчого люду, що не були з синів Левія. І встановив Єровоам свято у восьмому місяці, п'ятнадцятого дня місяця, подібне до свята, що в Юді, і приносив на жертovníку. Так він учинив у Бетелі, приносячи жертви тельцям, яких зробив; і поставив у Бетелі священників на узвиштях, які він зробив. І приносив він на жертovníку, який зробив у Бетелі, п'ятнадцятого дня восьмого місяця, у місяці, який він надумав у своєму серці; і встановив свято для синів Ізраїлевих, і приносив на жертovníку жертви та кадів. 1 Царів 12:26–33.

Його система поклоніння була типовою для католицизму (язичництва), бо, як і у випадку з бунтом Аарона, вона встановила образ звірові та образ звіра. Два зображення тельців були зроблені із золота, що символізувало Вавилон. Ці зображення були присвячені богам Єгипту, яких ототожнили так само, як їх ототожнив і Аарон: «боги, що вивели їх із землі Єгипетської». Він збудував два жертovníки у двох містах, які разом представляють поєднання церкви (Вефіль) і держави (Дан). Ці жертovníки були підробками справжнього жертovníка, яким є Христос, так само як католицизм претендує бути земним представником Христа. Він поставив зіпсуте священство, як і священники католицизму. Він обрав день для свого богослужіння, який навмисно відрізнявся від днів будь-яких істинних Божих свят, тим самим відображаючи суперечку щодо істинного і хибного дня поклоніння.

Під час освячення його фальшивої системи поклоніння Бог послав пророка з Юди, щоб осудити його підроблену систему поклоніння.

І ось прийшов Божий чоловік із Юди за словом Господнім до Бет-Елу; а Єровоам стояв біля жертовника, щоб кадити. І він вигукнув проти жертовника за словом Господнім і сказав: О жертовнику, жертовнику! Так говорить Господь: Ось народиться домові Давидовому син, на ім'я Йосія; і на тобі він принесе в жертву священників висот, що кадять на тобі, і людські кості будуть спалені на тобі. І того ж дня він подав ознаку, кажучи: Оце ознака, про яку сказав Господь: ось жертовник роздереться, і попіл, що на ньому, висиплеться. 1 Царів 13:1-3.

Пророк з Юдеї проголосив потрійне пророцтво, в якому передвіщав майбутнє народження царя Йосії. Він передрік, що Йосія вб'є нечестивих священників, які служили при фальшивому жертовнику, і що Йосія також спалить людські кості на тому самому жертовнику. Він також дав Єровоаму знак, сповістивши, що жертовник Єровоама розколеться, і попіл, що на ньому, висиплеться. Усе це звершилося за Словом Господнім, але коли Єровоам почув проголошення пророка, він розгнівався і захотів учинити розправу з пророком; та Бог керував усім.

І сталося, коли цар Єровоам почув слово чоловіка Божого, що виголосив проти жертівника у Вефілі, то він простяг свою руку від жертівника, кажучи: Схопіть його. І його рука, яку він простяг проти нього, всохла, так що він не міг повернути її назад до себе. І жертівник також розірвався, і попіл висипався з жертівника відповідно до знамення, яке чоловік Божий дав словом Господнім. 1 Царів 13:4, 5.

Знак негайно здійснився, і рука Єровоама була паралізована.

І відповів цар і сказав чоловікові Божому: Умоли тепер лице Господа, Бога твого, і помолися за мене, щоб рука моя знову вернулася до мене. І чоловік Божий став благати Господа, і рука царя вернулася до нього знову, і стала, як була раніше. І сказав цар до чоловіка Божого: Піди зі мною додому та підкріпися, і я дам тобі нагороду. І сказав чоловік Божий до царя: Коли б ти дав мені половину свого дому, я не ввійду з тобою; ані хліба не їстиму, ані води не питиму в цьому місці. Бо так мені наказано словом Господнім, говорячи: Не їж хліба, і не пий води, і не вертайся тією самою дорогою, якою прийшов. І він пішов іншою дорогою, і не вернувся тією дорогою, якою прийшов до Бет-Елу. 1 Царів 13:6-10.

Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком, а початок північного та південного царств буквального стародавнього Ізраїлю завершується в історії, де дві палиці з'єднуються в одну, що представляє націю духовного сучасного Ізраїлю.

В історії, де дві палиці були поєднані, у часі кінця, у 1798 році, було започатковано триетапний випробувальний процес. Обидві палиці (царства) збиралися напередодні виливання Святого Духа під час Опівнічного крику. Під час першого розчарування навесні 1844 року протестанти не витримали випробування і стали дочками католицизму, тим самим повторивши започаткування фальшивої системи поклоніння, як це було показано на

прикладі Єровоама.

Протестантська Реформація була справою, яку Бог звершив, щоб вивести церкву в пустелі із забобонів, традицій і звичаїв Римської церкви. Із часів Мартіна Лютера дедалі більше істин відкривалося, визначаючи блудницю Тиру як ніщо інше, як язичницьку систему поклоніння, прикриту фальшивим сповіданням християнства. Метою Господа було вивести Свій полонений народ із темряви, як Він зробив тоді, коли Його народ перебував у рабстві в Єгипті. Він визволив їх із єгипетського рабства, щоб дати їм Свій закон. Відмова протестантів іти за зростаючим світлом пізнання, яке було розпечатане у 1798 році, перешкодила їм визнати закон та істинне святилище служіння Христа у 1844 році.

Їхнє відкинення вістки про годину суду свідчило про те, що вони стали дочками римської церкви, а згодом вони запровадили фальшиву систему поклоніння, яку Писання називає лжепророком (відступницький протестантизм). Вірні міллеріти, які 22 жовтня 1844 року вірою увійшли у святилище, одержали світло вістки третього ангела й викрили фальшиву систему поклоніння, що називає себе протестантською, водночас тримаючись основної язичницької традиції — поклоніння сонцю. Пророк з Юдеї був прообразом міллеритського адвентизму, який визнав і проголосив вістку третього ангела, що прийшла 22 жовтня 1844 року.

Коли Єровоам звернувся з проханням, щоб пророк прийшов до нього додому й підкріпився, пророк виклав конкретні настанови, які він отримав від Господа. Те саме повеління було також дано міллеритському адвентизму. Повеління полягало в тому, щоб не повертатися дорогою, якою вони прийшли, а міллеритський адвентизм вийшов із протестантських деномінацій. Вони були відокремлені від протестантів під час першого розчарування навесні 1844 року, а Єремія наводить приклад тих самих настанов, які були дані пророкові з Юдеї.

Я знайшов Твої слова, і я їх спожив; і Твоє слово стало мені радістю та втіхою мого серця, бо я названий Твоїм Ім'ям, о Господи, Боже Саваофе. Я не сидів у зібранні насмішників і не тішився; я сидів наодинці через Твою руку, бо Ти сповнив мене обуренням. Чому мій біль невпинний, а рана моя невиліковна, що не хоче загоюватися? Невже Ти зовсім будеш для мене як обманщик і як вода, що висихає? Тому так говорить Господь: якщо ти повернешся, то Я знову приведу тебе, і ти станеш переді Мною; і якщо відділиш дороге від негідного, ти будеш як Мої уста: нехай вони повертаються до тебе, а ти не повертайся до них. І Я зроблю тебе для цього народу укріпленою мідною стіною: і вони будуть воювати проти тебе, та не подолають тебе, бо Я з тобою, щоб спасати тебе і визволяти тебе, говорить Господь. І Я визволю тебе з руки нечестивих, і викуплю тебе з руки жорстоких. Єремії 15:16-21.

Під час виконання часового пророцтва другого Горя, 11 серпня 1840 року, могутній ангел десятого розділу Об'явлення зійшов із розкритою книжечкою в руці, й Іванові було сказано піти, взяти книжечку та з'їсти її. Єремія представляє тих, хто тоді з'їв цю книжечку, і слова були солодкі, як мед, бо вони були «радістю та веселістю» його «серця». Але через Божу «руку» Єремія був «сповнений» «обуренням», був «поранений» і в «постійному болю».

Через Божу «руку» Єремія припускав, що Бог був «для» Єремії «як неправдомовець» і як «води, що підводять». Господь тримав Свою «руку» над помилкою в деяких числах таблиці 1843 року.

Єремія представляє перше розчарування міллеритів, коли видіння Авакума забарилося. Тим, кого представляє Єремія, здавалося, що вістка, яка представлена як "дощ", зазнала невдачі. Але Авакум стверджував: "видіння ще на призначений час, та наприкінці воно промовить і не збреше: хоча й забариться, чекай на нього; бо воно конче прийде, не забариться." Єремія думав, що Бог збрехав, і що вістка (дощ) зазнала невдачі, але вона лише забарилася.

Тоді Бог сказав Єремії: «Коли ти повернешся, то Я знову приведу тебе, і ти станеш переді Мною; і коли відділиш дороге від нікчемного, ти будеш, як Мої уста; нехай вони повертаються до тебе, але ти не повертайся до них». Після цього розчарування Єремія уособлює Божий народ, який має повернутися до служіння Господу й відкинути зневіру, що виникла, коли здавалося, ніби вістка зазнала поразки. Якщо Єремія виконає визначені умови, Бог дозволить йому бути Своїм речником.

Що ще важливіше для нашого дослідження нині, це те, що Бог сказав Єремії щодо «зібрання насмішників», які «раділи» його розчаруванню. Він сказав Єремії, що насмішники можуть повернутися до нього, але він ніколи не мав повертатися до них. Єремія уособлював тих, хто протистояв протестантам, які щойно вирішили повернутися до лона католицизму і стали дочками Вавилону, лжепророками Ваала й Астарті. Єремія уособлював юдейського пророка, який на тому самому етапі пророчої лінії викрив Єровоамову фальшиву систему поклоніння на початку північного царства, тим самим прообразивши запровадження фальшивої системи поклоніння, що була образом католицизму наприкінці історії північного царства. Пророк сказав Єровоамові, коли той запропонував укласти союз, що він не повинен їсти, пити й повертатися тією дорогою, якою прийшов.

І сказав цар чоловікові Божому: Підди додому зі мною та підкріпися, і я дам тобі нагороду. А чоловік Божий сказав цареві: Коли б ти дав мені половину свого дому, я не піду з тобою, ані хліба не їстиму, ані води не питиму в цьому місці, бо так наказано мені словом Господнім: Не їж хліба, не пий води й не вертайся тією самою дорогою, якою прийшов. 1 Царів 13:7-9.

Вислів юдейського пророка узгоджується з діяльністю лжепророків Ваала та Ашторет в історії про Іллю. Звісно, історія міллеритів — це також історія Іллі, адже Міллер був Іллею. В історії про Іллю пророки Ваала та Ашторет виконували танець обману, що був викритий як безглуздя, коли зійшов вогонь від Бога і пожер жертву Іллі, ставши прообразом виливання Святого Духа в Опівнічному крику в історії міллеритів. Протистояння тієї історії представляло протистояння другого Іллі, яким був Іван Хреститель, під час танцю обману, виконаного дочкою Іродіади (Саломією). Іродіада була прообразом Єзавелі, а Єзавель є символом католицької церкви.

У 1844 році протестантські церкви стали Саломією, дочкою Іродіади (Єзавелі). У танці омани Ірод пообіцяв половину свого царства і зробив це у день свого народження, тим

самим типологічно зображуючи останні дні, коли десять царів, які типологічно представлені Ахавом (царем десяти північних царств), погодяться віддати своє царство папству (Єзавелі). Надання «половини свого царства» є символом союзу, і пророк із Юдеї недвозначно давав зрозуміти Єровоаму, що ніколи не укладе союзу з відступницьким царем і не підтримає його фальшиву систему поклоніння.

Саме це Господь також сказав Єремії, коли Він промовив, що «зібрання насмішників» (відступницький протестантизм) може повернутися до Єремії, але Єремія ніколи не повинен повертатися до них, ані вертатися дорогою, якою прийшов. Та юдейський пророк саме так і зробив, бо був обманутий фальшивим і брехливим пророком, перш ніж повернувся до Юдеї — перш ніж завершив доручену йому справу.

А в Вефілі жив старий пророк; і прийшли його сини та розповіли йому про всі діла, що того дня в Вефілі зробив чоловік Божий, і слова, які він говорив цареві, — їх теж переказали своєму батькові. І сказав їм їхній батько: Якою дорогою він пішов? Бо його сини бачили, якою дорогою пішов чоловік Божий, що прийшов з Юди. І сказав він своїм синам: Осідлайте мені осла. І вони осідлали йому осла, і він сів на нього та поїхав слідом за чоловіком Божим, і знайшов його, коли той сидів під дубом; і сказав йому: Чи ти той чоловік Божий, що прийшов з Юди? Той відказав: Я. Тоді він сказав йому: Ходи зі мною додому та поїж хліба. А той сказав: Не можу повернутися з тобою й увійти до тебе; не буду їсти хліба і не питиму води з тобою в цьому місці, бо словом Господнім мені сказано: Не їстимеш там хліба й не питимеш води, і не повертайся дорогою, якою прийшов. Він сказав йому: І я також пророк, як і ти; і ангел говорив до мене словом Господнім: Поверни його з собою до свого дому, щоб він поїв хліба й напився води. Але він збрехав йому. І той повернувся з ним, і поїв хліба в його домі та попив води. І сталося, коли вони сиділи за столом, що слово Господнє прийшло до пророка, який повернув його; і він закликав до чоловіка Божого, що прийшов з Юди, і сказав: Так говорить Господь: За те, що ти не послухався уст Господніх і не зберіг заповіді, яку Господь, Бог твій, заповідав тобі, але повернувся і їв хліб та пив воду в місці, про яке Господь сказав тобі: Не їж хліба і не пий води, — труп твій не ввійде до гробниці твоїх батьків.

І сталося, після того як він поїв хліба і напився, що він осідлав для нього осла, тобто для пророка, якого він повернув. І коли той пішов, лев зустрів його в дорозі й убив; і його труп лежав на дорозі, а осел стояв біля трупа, і лев також стояв біля трупа. І ось люди проходили повз і бачили труп, що лежав на дорозі, і лева, який стояв біля трупа; і вони прийшли та розповіли про це в місті, де жив старий пророк. І коли пророк, що повернув його з дороги, почув про це, він сказав: Це Божий чоловік, який не послухався слова Господнього; тому Господь віддав його левові, який роздер його і вбив його, за словом Господнім, яке Він сказав йому. І він сказав своїм синам: Осідлайте мені осла. І вони осідлали осла. І він пішов і знайшов його труп, що лежав на дорозі, і осла та лева, які стояли біля трупа; лев не з'їв трупа і не роздер осла. І пророк підняв труп Божого чоловіка, поклав його на осла й привіз назад; і старий пророк прийшов до міста, щоб оплакати його й поховати. І він поклав його труп у свій гріб; і вони оплакували його, кажучи: Ой, брате мій! І сталося, після того як він поховав його, що він сказав своїм

синам: Коли я помру, то поховайте мене в гробниці, де похований Божий чоловік; покладіть мої кістки біля його кісток. Бо слово, яке він виголосив за словом Господнім проти жертовника у Вефілі та проти всіх домів на високих місцях, що в містах Самарії, неодмінно збудеться. 1 Царів 13:11-32.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Коли сила Бога засвідчує, що є істиною, ця істина повинна залишатися істиною навіки. Жодних подальших припущень, які суперечать світлу, даному Богом, не слід допускати. З'являться люди з тлумаченнями Писання, які для них є істиною, але які насправді не є істиною. Істину для цього часу Бог дав нам як підвалину нашої віри. Він Сам навчив нас, що є істиною. Один постане, а за ним інший, із новим світлом, що суперечить світлу, даному Богом у виявленні Його Святого Духа. Ще живі деякі з тих, хто пройшов через досвід, набутий під час утвердження цієї істини. Бог милостиво зберіг їм життя, щоб вони знову й знову, аж до кінця своїх днів, повторювали той досвід, через який пройшли, як і апостол Іван до самого кінця свого життя. А прапороносці, які померли, говоритимуть через перевидання їхніх творів. Мені дано вказівку, що таким чином мають бути почуті їхні голоси. Вони мають свідчити про те, що становить істину для цього часу.

Ми не повинні приймати слова тих, хто приходить із посланням, що суперечить особливим засадам нашої віри. Вони збирають цілу масу біблійних текстів і нагромаджують їх як докази довкола своїх висунутих теорій. Це робилося знову й знову протягом останніх п'ятдесяти років. І хоча Писання є Божим словом і заслуговує на пошану, його застосування, якщо таке застосування зрушує хоча б один стовп із підвалини, яку Бог підтримував ці п'ятдесят років, є великою помилкою. Той, хто робить таке застосування, не знає дивовижного прояву Святого Духа, який надав силу й міць попереднім посланням, що прийшли до Божого народу.

Докази старійшини G ненадійні. Якщо їх прийняти, вони зруйнують віру Божого народу в істину, яка зробила нас такими, якими ми є.

Ми маємо остаточно визначитися в цьому питанні; бо положення, які він намагається обґрунтувати Писанням, є неспроможними. Вони не доводять, що минулий досвід Божого народу був оманюючим. Ми мали істину; нами керували Божі ангели. Саме під керівництвом Святого Духа було представлено питання святилища. Найкрасномовніше для кожного — мовчати щодо тих сторін нашої віри, у яких він не брав жодної участі. Бог ніколи не суперечить Самому Собі. Докази з Писання застосовуються неправильно, якщо їх змушують свідчити на користь того, що не є істиною. Один за одним постануть інші, принесуть нібито велике світло і висуватимуть свої твердження. А ми тримаємося старих орієнтирів. [Цитовано 1 Івана 1:1-10.]

«Мені доручено сказати, що ці слова ми можемо вживати як доречні для цього часу, бо настав час, коли гріх слід називати своїм істинним ім'ям. Нам перешкоджають у нашій праці люди, які не повернулися, які шукають власної слави. Вони хочуть, щоб їх вважали авторами нових теорій, які вони подають, заявляючи, що це істина. Але якщо ці

теорії буде прийнято, вони приведуть до заперечення істини, яку протягом останніх п'ятдесяти років Бог давав Своему народові, підтверджуючи її проявом Святого Духа». Вибрані послання, книга 1, 161.